

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D. v právní věci **žalobce: D. Š.**, nar. „X“, bytem „X“, zastoupeného Traffic Consulting Group, s. r. o., IČ: 242 69 751, se sídlem v Praze 2 – Nové Město, Karlovo náměstí 290/16, PSČ 120 00, proti **žalovanému: K r a j s k é m u ú ř a d u Ústeckého kraje**, odbor dopravy a silničního hospodářství, se sídlem v Ústí nad Labem, ul. Velká Hradební 3118/48, PSČ 400 02, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 5. 2013, č. j. 1877/DS/2013, JID: 68966/2013/KUUK/Bre,

t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á .

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou u zdejšího soudu v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství, ze dne 22. 5. 2013, č. j. 1877/DS/2013, JID: 68966/2013/KUUK/Bre, kterým došlo k zamítnutí jeho odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Roudnice nad Labem, odbor dopravy, ze dne 14. 2. 2013, č. j. 317/43317/2012-OD/PS, jímž byl uznán vinným z přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), za který mu byla uložena pokuta ve výši 3.500,-Kč, dále zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel v délce 2 měsíců a také mu byla dle ust. § 79 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), uložena povinnost uhradit náhradu nákladů správního řízení ve výši 1.000,-Kč. Přestupku se měl dopustit tím, že dne 28. 9. 2012 v 10.16 hod. řídil osobní vozidlo tov. zn. BMW, r. z. „X“ v obci Račíněves, přičemž v místě, kde Policie ČR Litoměřice v té době prováděla dohled nad kontrolou dodržování nejvyšší dovolené rychlosti pomocí laserového měřiče rychlosti MicroDigiCam LTI projížděl rychlostí (při zvažení možné odchylky měřícího zařízení ± 3 km/h) ve výši 75 km/h, přestože v daném úseku byla zákonnou úpravou povolena

maximální rychlost 50 km/h, takže překročil v obci nejvyšší dovolenou rychlost o 25 km/h, s tím, že po zastavení hlídkou Policie ČR bylo zjištěno, že se jedná o opakovaný přestupek během posledních 12 měsíců. Současně se žalobce domáhal, aby soud zrušil i prvostupňové rozhodnutí a žalovanému uložil povinnost nahradit mu náklady soudního řízení.

V žalobě namítl, že se neztotožňuje s rozhodnutími správních orgánů obou stupňů, jelikož bylo porušeno jeho právo na spravedlivý a zákonný proces, když předmětný přestupek byl projednán v nepřítomnosti žalobce a jeho zástupce, čímž došlo k porušení ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích. Z jednání, při němž se měl projednávat dotyčný přestupek, přitom žalobce byl vždy řádně omluven včetně jeho zástupce, a proto se v žádném případě nelze ztotožnit s názorem žalované strany, že jeho omluva byla bez důležitého důvodu. Jelikož byl předmětný přestupek projednán bez přítomnosti žalobce a jeho zástupce, tak se žalobce nemohl vyjádřit ke všem skutečnostem, navrhnout důkazy na svoji obhajobu a rozporovat důkazy, které byly jednostranně interpretovány v jeho neprospěch, což je v rozporu s ust. § 73 odst. 1, odst. 2 zákona o přestupcích.

Dále žalobce namítl, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů bylo vydáno v rozporu se zásadou *in dubio pro reo*, jelikož byla vydána pouze na základě některých nepřímých předložených důkazů, přestože správní orgán má povinnost dle ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a od počátku na žalobce hleděl jako na pachatele přestupku.

Vedle toho žalobce namítl, že laserové měřicí zařízení MicroDigiCam LTI nelze v daném případě užít jako důkaz, neboť zde chybí důsledná dokumentace o provedení měření, způsobu měření, záznam o způsobu manipulace se zařízením, které je třeba užívat pouze při dodržení přesných pravidel proškolenou osobou. Správní orgán dle žalobce zcela neprokázal zákonné užití tohoto přístroje, když jako podklad pro rozhodnutí neprovedl dokazování záznamem o přestupku sepsaným Policií ČR, obrazovým záznamem radaru, typem radaru, osvědčením o proškolení uživatele radaru včetně výsledku policistů, kteří přestupek zaznamenali. Žalobce nesouhlasí s názorem žalované strany o tom, že proškolený policista manipuloval s měřicím zařízením správně, jelikož měření vyžaduje přesné postupy, a to: maximální vzdálenost měření 60 metrů, dále odklon osy svazku antény od směru jízdy měřených vozidel 22,5° s tolerancí $\pm 0,5^\circ$ apod., což vyžaduje notnou dávku preciznosti při práci, a proto měl správní orgán přizvat znalce z příslušného oboru, aby potvrdil či vyvrátil přesnost měření.

Závěrem žalobce namítl, že v době spáchání rozporovaného přestupku bývá frekventovaný provoz, a proto nelze s přesností určit, že rychlost byla naměřena právě vozidlu žalobce, a to i s ohledem na místo spáchání v obci s mnoha objekty a prostory, takže určení vozidla je značně ztíženo. Nepřesnost takového měření je dle žalobce hodně pravděpodobná, ovšem správní orgán se opět nevypořádal s řádným provedením důkazů, jelikož záznam o přestupku sepsaným Policií ČR neobsahuje zákonné náležitosti, tj. jasné označení místa spáchání přestupku, dobu spáchání přestupku, přesné označení obsluhující osoby radaru, takže nebylo možno porovnat záznam z fotodokumentace s písemným záznamem o přestupku. Rovněž nelze jasně prokázat, že vozidlo v době spáchání přestupku řídil právě žalobce, protože není uvedeno, po jaké době byl odchytnou hlídkou zastaven, a proto nelze jasně prokázat jeho totožnost.

Žalovaný spolu s předložením správního spisu soudu poskytl i písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost.

K věci uvedl, že prvostupňový správní orgán předvolával žalobce a jeho zástupce k ústnímu jednání opakovaně ve třech termínech, a to postupně vždy na základě omluvy z předcházejícího jednání. Žalovaný se pak v rámci odvolacího řízení zabýval důvodností poslední omluvy doručené po předvolání k ústnímu jednání na den 14. 2. 2013, kdy již prvostupňový orgán neuznal omluvu žalobce jako důvodnou, a proto předmětný přestupek projednal ve smyslu ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích v nepřítomnosti žalobce i jeho zástupce. Tento svůj procesní postup prvostupňový správní orgán ve svém rozhodnutí odůvodnil tím, že žalobce ani jeho zástupce se nedostavil bez vážného důvodu, jelikož v den jednání, po čase jednání zástupce žalobce sice zaslal omluvu kvůli potížím s dopravou, které je na cestě postihly, nicméně pokud by se žalobce a jeho zástupce dostavili k ústnímu jednání později či jiným dopravním prostředkem, tak by jim vyšel vstříc a jednání by uskutečnil mimo určený termín. Žalobce a jeho zástupce ovšem místo snahy se dostavit na jednání, zaslali prvostupňovému správnímu orgánu hodinu po jednání datovou schránkou omluvu. K námitkám žalobce a jeho zástupce, že se nemohli v daný den předem telefonicky omluvit, protože telefon prvostupňového správního orgánu byl stále obsazený, pak tento správní orgán ve svém rozhodnutí uvedl, že telefon obsazen nebyl, protože v tento den měl telefonáty až v odpoledních hodinách a sám nikam nevolal. Žalovaný je přesvědčen, že omluva, kterou zaslal zástupce prvostupňovému orgánu do datové schránky bezprostředně po čase ústního jednání, nebyla specifikována, když v ní je pouze uváděno, že se zástupce a žalobce nemohli dostavit k ústnímu jednání kvůli potížím s dopravou, které je na cestě postihly. V omluvě tak nebyl konkretizován důvod, přičemž ani v následně podaném odvolání nebyl uveden charakter potíží „s dopravou“, takže nelze dovodit, zda důvod omluvy byl důležitý, zda skutečně vznikl a jakým způsobem bránil žalobci a jeho zástupci v účasti na nařízeném ústním jednání. Navíc je dle žalovaného s podivem, že již hodinu po nařízeném ústním jednání došla prvostupňovému správnímu orgánu omluva formou datové zprávy, takže za uvedenou hodinu již skutečně mohl být žalobce a jeho zástupce přítomen u tohoto správního orgánu. Žalovaný trvá na tom, že nekonkretizovanou omluvu nelze uznat jako důležitý důvod, který brání předvolanému v účasti na ústním jednání. Žalobce a jeho zástupce byl řádně předvolán k ústnímu jednání, kde mohl žalobce uplatnit své právo na obhajobu.

Dále žalovaný uvedl, že v průběhu odvolacího řízení nevznikly žádné pochybnosti o spáchání přestupku žalobcem, přičemž žalovaná strana v řízení postupovala v souladu se zákonem. Žalobou napadené rozhodnutí vychází z dostatečně spolehlivých zjištění a podkladů zpracovaných Policií ČR.

Vedle toho žalovaný vyjádřil přesvědčení, že spisový materiál předložený Policií ČR dostatečně prokazuje, že se žalobce dopustil výše specifikovaného přestupku. Vozidlo, u něhož bylo naměřeno překročení maximální dovolené rychlosti, bylo následně zastaveno a jako řidič byl zjištěn žalobce na základě předloženého občanského průkazu a řidičského průkazu. Na místě silniční kontroly bylo sepsáno oznámení přestupku, do kterého se žalobce ke zjištěným skutečnostem nevyjádřil, ovšem toto oznámení stvrdil svým podpisem. Dle sdělení policistů si přitom byl žalobce vědom přestupku a s naměřenou rychlostí souhlasil. K tomu žalovaný doplnil, že součástí spisu předloženého Policií ČR je oznámení přestupku ze dne 28. 9. 2012, osvědčení o základním školení operátora laserového měřicího zařízení MicroDigiCam ze dne 7. 1. 2008 vystavené příslušníku Policie ČR Z. F., ověřovací list Českého metrologického institutu ze dne 20. 9. 2012 s platností do 19. 9. 2013, a to silničního laserového rychloměru MicroDigiCam LTI výrobního čísla UX 018186, s výrobním číslem kamery MV 000994 a výrobním číslem počítače MC 000977, dále úřední záznam s popisem průběhu zákroku, dále evidenční karta řidiče žalobce a fotodokumentace přestupku představující výstup z radaru.

Z oznámení přestupku a úředního záznamu je přitom dle žalovaného zřejmé, že vozidlo bylo následně zastaveno hlídkou Policie ČR k vyřešení přestupku. Již z oznámení přestupku vyplývá, že vozidlo bylo v souvislosti s překročením rychlosti na místě zastaveno a jeho řidič byl policisty řádně ztotožněn. Prvostupňový orgán měl pro vydání rozhodnutí všechny potřebné podklady zajištěné Policií ČR v souvislosti se spácháním přestupku. V daném případě nebylo nutné, aby prvostupňový správní orgán ke zjištění pachatele přestupku prováděl další důkazy. Policie ČR při měření rychlosti volí takové postavení hlídek, aby od sebe byly na dohled právě pro tvrzení přestupce, že vozidlo v kritické době řídila jiná osoba. Policisté však žádné zastavení předmětného vozidla nezaznamenali.

K namítanému způsobu měření rychlosti radarem žalovaný poznamenal, že pokud by se manipulovalo se zařízením na měření rychlosti nebo pokud by došlo k chybě při měření rychlosti, tak by to nemělo za následek nepřesný výsledek měření, nýbrž ke změření rychlosti by vůbec nedošlo a na displeji by se objevila zpráva o chybě měření. Při měření musí být zaměřovací bod na vozidle a do postavení kříže nemůže obsluha radaru zasahovat. Postavení kříže je na fotografii z radaru v dané věci patrné, a proto správnost výsledku měření rychlosti považuje žalovaný na základě tohoto listinného důkazu za jednoznačně prokázanou. Pokud by byl radar postaven nebo nastaven jinak než popisuje výrobce, tak by sám hlásil poruchu a prakticky by nemohl provádět sám měření, a proto by logicky nemohlo dojít k zaznamenání protiprávního jednání řidiče. Navíc výrobce laserového měřiče mj. uvádí, že doporučená vzdálenost měření je významná pouze ke kvalitě pořízeného snímku a nemá vliv na vlastní měření, jelikož laserový rychloměr je schopen měřit rychlosti vozidel na daleko větší vzdálenosti, přičemž kvalita snímku je důležitá pro pozdější rozpoznání a identifikaci vozidla přestupkovým orgánem.

Závěrem žalovaný uvedl, že pokud žalobce namítal, že prvostupňový správní orgán neprovedl ve věci důkaz svědeckými výpověďmi, a to výsledkem jeho osoby, výsledkem policistů, listinnými důkazy, a to zejména písemnou dokumentací z místa spáchání přestupku, a eventuálním znaleckým posudkem, tak mu není zřejmé, jaké okolnosti by měly být prokazovány svědeckou výpovědí zasahujících policistů, když tento důkazní prostředek ani nebyl ve správním řízení navrhován. Žalovaný považuje za absurdní, aby pouze z důvodu ověření údajů v prvotních podkladech zpracovaných Policií ČR, které nevykazovaly žádné nesrovnalosti, zadával přestupkový orgán zpracování znaleckého posudku. Z doloženého správního spisu jednoznačně vyplývá, že žalobce se dotyčného přestupku nepochybně dopustil, a proto nebyl důvod k uplatnění zásady *in dubio pro reo*.

O žalobě soud rozhodoval v souladu s ust. § 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a zástupce žalobce nevyjádřil do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovým projednáním věci, a proto se má za to, že souhlas uděлил, když byl o uvedeném následku ve výzvě výslovně poučen.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a ust. § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanovuje ust. § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti podle § 76 odst. 2 s. ř. s. přihlídnout toliko k takovým

vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že předmětná žaloba není naprosto důvodná.

Již v úvodu odůvodnění tohoto rozsudku bylo předestřeno, že žalobce předmětnou žalobou brojí proti rozhodnutí žalovaného a jemu předcházejícímu rozhodnutí prvostupňového správního orgánu, jímž byl uznán vinným z přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu, kterého se měl dopustit tím, že dne 28. 9. 2012 v 10.16 hod. v obci Račiněves při řízení osobního vozidla tov. zn. BMW, r. z. „X“, mu byla měřicím zařízením naměřena rychlost 75 km/h (při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ± 3 km/h), ačkoliv v daném úseku byla zákonnou úpravou povolena maximální rychlost 50 km/h.

Předně soud uvádí, že v daném případě neshledal postup prvostupňového správního orgánu v rozporu s ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích, pokud v rámci správního řízení o předmětném přestupku přikročil dne 14. 2. 2013 k vydání rozhodnutí o přestupku, jak bylo citováno výše, přičemž ani žalovaný nepochybil, pokud v rámci odvolacího řízení toto prvoinstanční rozhodnutí bez dalšího potvrdil svým rozhodnutím ze dne 22. 5. 2013, proti němuž je brojeno předmětnou žalobou.

V ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích je stanoveno, že o přestupku koná správní orgán v prvním stupni ústní jednání. V nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu.

Z obsahu správního spisu předloženého žalovaným soud ve vztahu k námitkám týkajících se porušení ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích zjistil, že prvostupňový správní orgán předvolával žalobce a jeho zástupce k ústnímu jednání opakovaně ve třech termínech (4. 12. 2012, 8. 1. 2013 a 14. 2. 2013), a to postupně vždy na základě jednotlivých omluv žalobce a zástupce z předcházejících jednání. Z právě uvedeného je zřejmé, že prvostupňový správní orgán první dvě omluvy ze dne 4. 12. 2012 a ze dne 8. 1. 2013 učiněné ze strany žalobce akceptoval, zatímco třetí omluvu ze dne 14. 2. 2013 již nikoliv. K této třetí omluvě ze dne 14. 2. 2013 k ústnímu jednání k projednání předmětného přestupku nařízenému na den 14. 2. 2013 v 10.00 hod., k němuž byl žalobce prostřednictvím svého zástupce řádně a včas prvostupňovým správním orgánem předvolán, soud uvádí, že dle obsahu správního spisu zástupce žalobce tuto omluvu zasílal prvostupňovému správnímu orgánu prostřednictvím systému datových schránek dne 14. 2. 2013, kterému byla doručena téhož dne, tj. 14. 2. 2013 v 10.53 hod., jak prokazatelně vyplývá z doručky k této datové zprávě ID: 122070207. Prvostupňový správní orgán tak dotyčnou omluvu obdržel až po uskutečněním ústním jednání, když toto jednání, které prvostupňový správní orgán uskutečnil v nepřítomnosti žalobce i jeho zástupce, bylo ukončeno v 10.25 hodin, jak prokazatelně vyplývá z vyhotoveného protokolu o tomto ústním jednání ze dne 14. 2. 2013, č. j. 317/43317/2012-OD/PS. K vlastnímu obsahu dotyčné omluvy zástupce žalobce ze dne 14. 2. 2013 je pak třeba navíc uvést, že tato omluva byla velice stručná a neurčitá, když v ní bylo pouze uváděno, že se zástupce žalobce a žalobce nemohli dostavit k ústnímu jednání kvůli potížím s dopravou, které je na cestě postihly, s tím, že se údajně několikrát pokoušeli u prvostupňového správního orgánu včas omluvit, ovšem jeho telefon byl stále obsazený, a proto činí omluvu alespoň zpětně a děkují za vstřícnost a pochopení. Po vyhodnocení obsahu dotyčné omluvy zástupce žalobce ze dne 14. 2. 2013 soud uvádí, že se ztotožnil s jejím vyhodnocením ze strany prvostupňového správního orgánu i žalovaného jako naprosto nekonkrétní omluvy,

z níž nebylo jakkoliv možné dovodit, zda důvod omluvy byl důležitý, zda skutečně vznikl a jakým způsobem bránil žalobci a jeho zástupci v účasti na nařízeném ústním jednání. Tato omluva tak nepředstavovala omluvu, která je předvídána v ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích a která by bránila uskutečnit ústní jednání za účelem projednání předmětného přestupku v nepřítomnosti žalobce a jeho zástupce. Navíc nelze pominout skutečnost, kterou již výše soud zmínil, že dotyčná omluva zástupce žalobce ze dne 14. 2. 2013 byla prvostupňovému správnímu orgánu zaslána zjevně až po uskutečnění ústního jednání. Je přitom s podivem, že omluvu prvostupňový správní orgán obdržel již 53 minut po stanoveném čase zahájení ústního jednání, takže vyvstává otázka, proč se žalobce a jeho zástupce s ohledem na poměrně malou vzdálenost se snadnou dopravní dostupností sídla prvostupňového správního orgánu nesnažili dostavit k tomuto správnímu orgánu i s jistým zpožděním v daný den a namísto toho přikročili ke zpětné omluvě své nepřítomnosti s neurčitým a nedoloženým odkazem na „problémy s dopravou“. V této souvislosti nelze nezmínit, že žalobce i jeho zástupce zůstali rovněž u ničím nepodloženého tvrzení, že svoji nepřítomnost u ústního jednání dne 14. 2. 2013 pro „problémy s dopravou“ se nejprve snažili neúspěšně telefonicky omluvit u prvostupňového správního orgánu, když ten údajně měl svůj telefon stále obsazený. Soudu přitom o pravdivosti tohoto tvrzení vyvstávají pochybnosti, když prvostupňový správní orgán nedisponoval jen přímou linkou na konkrétní pracovníci, jež byla pověřena k vyřízení případu žalobce, nýbrž i ústřednou se spojovatelkou, jak vyplývá z jeho písemností, takže žalobce a jeho zástupce se mohli případně dožadovat telefonického spojení na jiné neobsazené lince. Taktéž nelze nezmínit, že žalobce i jeho zástupce své „problémy s dopravou“ nespecifikovali, natož aby je doložili, ani posléze v rámci odvolacího řízení ani v řízení před soudem. Proto za dané situace nelze učinit jiný závěr než ten, že prvostupňový správní orgán měl splněny zákonné podmínky ve smyslu ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích pro uskutečnění ústního jednání dne 14. 2. 2013, při němž projednal předmětný žalobcův přestupek, v nepřítomnosti žalobce a jeho zástupce. Z tohoto důvodu nepochybil ani žalovaný, pokud tento postup prvostupňového správního orgánu bez výhrad akceptoval.

Za daného stavu tak žalobce nemůže s úspěchem namítat ani to, že projednáním přestupku v jeho nepřítomnosti i jeho zástupce byl zbaven vyjádřit ke všem skutečnostem, navrhnout důkazy na svoji obhajobu a rozporovat důkazy, z nichž vycházel prvostupňový správní orgán. Tuto procesní situaci si žalobce a potažmo jeho zástupce zapříčinil sám, a proto musí nést případné negativní důsledky s ní spojené.

Ve vztahu k námitce ohledně porušení ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích soud pro úplnost směrem k žalobci podotýká, že již ve svém rozsudku ze dne 29. 3. 2012, č. j. 78 A 8/2011 – 38, který byl publikován v časopise Soudní rozhledy č. 9/2013 a který byl potvrzen i rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 8. 2013, č. j. 9 As 90/2012 – 31, jenž je dostupný na www.nssoud.cz, vyslovil, že „...*smyslem realizace práva obviněného z přestupku na projednání věci v jeho přítomnosti nemůže být vytvoření obstrukčního nástroje, kterým by mohl obviněný z přestupku efektivně bránit projednání přestupku, z něhož je obviněn, v rámci zákonné prekluzivní lhůty k projednání tohoto přestupku. Postup správního orgánu, který provedl ústní jednání v nepřítomnosti obviněného z přestupku, jenž byl řádně a včas předvolán k projednání přestupku, ovšem ten se k jednání opakovaně nedostavil bez důležitého důvodu, nepředstavuje nezákonný postup, neboť správní orgán má povinnost akceptovat omluvu obviněného z přestupku jedině tehdy, pokud je omluva náležitá z hlediska bezodkladnosti i relevance důvodů, o něž se opírá*“.

Dále soud uvádí, že žalobce v dané věci zcela nedůvodně namítá, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů byla vydána v rozporu se zásadou *in dubio pro reo*, jelikož

byla vydána pouze na základě některých nepřímých předložených důkazů, přestože správní orgán má povinnost dle ust. § 3 správního řádu zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a od počátku na žalobce hleděl jako na pachatele přestupku.

Po zevrubném prostudování předloženého správního spisu lze učinit bezpečný závěr o tom, že žalobou napadené rozhodnutí i jemu předcházející prvostupňové rozhodnutí vychází z dostatečně spolehlivých zjištění a podkladů zpracovaných Policií ČR bezpečně prokazující, že vytýkaného přestupkového jednání se dopustil právě a jen žalobce. Nedílnou součástí správního spisu je totiž oznámení přestupku ze dne 28. 9. 2012, č. j. KRPU-221133/PŘ-2012-040606, vyhotovené hlídkou Policie ČR přímo na místě silniční kontroly v obci Račiněves, v němž je jednoznačně specifikován předmětný přestupek včetně identifikace žalobce na základě jím předloženého řidičského a občanského průkazu a identifikace vozidla, s nímž se dopustil přestupkového jednání. Toto oznámení obsahuje vlastnoruční žalobcův podpis, čímž potvrdil správnost jeho obsahu, aniž by skutková a právní zjištění hlídky Policie ČR jakkoliv rozporoval. Tomuto oznámení pak koresponduje úřední záznam Policie ČR ze dne 15. 10. 2012, č. j. KRPU-221133-3PŘ-2012-040606, s popisem průběhu projednávání přestupku hlídkou Policie ČR přímo na místě silniční kontroly, kdy ze sdělení policistů vyplývá, že žalobce si byl vědom předmětného přestupku a s naměřenou rychlostí souhlasil. Oběma těmito důkazními prostředky zcela odpovídá i fotodokumentace předmětného přestupku představující výstup z radaru s doprovodnou tabulkou o údajích z měření, z nichž bezpochyby vyplývá, že v obci Račiněves bylo dne 28. 9. 2012 Z. F., příslušníkem Policie ČR, měřeno pomocí silničního laserového rychloměru MicroDigiCam LTI výrobního čísla UX 018186 vozidlo tov. zn. BMW, r. z. ISR 4446, které jelo rychlostí 78 km/h v obci Račiněves v úseku, kde činí maximální povolená rychlost 50 km/h. Vedle toho nedílnou součástí správního spisu tvoří i evidenční karta řidiče žalobce, z níž je zřejmé, že žalobce se již dopustil přestupkového jednání ve smyslu ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu v době ne delší než 12 po sobě jdoucích kalendářních měsíců. Dále správní spis obsahuje i osvědčení o základním školení operátora laserového měřicího zařízení MicroDigiCam LTI ze dne 7. 1. 2008, č. 025/08, vystavené Z. F., příslušníku Policie ČR, ověřovací list Českého metrologického institutu ze dne 20. 9. 2012, č. 8012-OL-70205-12, s platností do 19. 9. 2013, a to ve vztahu k silničnímu laserovému rychloměru MicroDigiCam LTI výrobního čísla UX 018186, výrobní číslo kamery MV 000994 a výrobní číslo počítače MC 000977. Všechny tyto soudem předestřené důkazní prostředky ve svém souhrnu jednoznačně prokazují, že došlo ke spáchání výše specifikovaného přestupku ve smyslu ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu a že jej spáchal žalobce.

Za dané důkazní situace, kdy již prvotní podklady zpracované Policií ČR nevykazovaly žádné nesrovnalosti, proto dle názoru soudu nebylo naprosto vůbec nutné, aby prvostupňový správní orgán ke zjištění pachatele přestupku prováděl další důkazy v podobě výslechu žalobce, svědeckých výpovědí hlídkujících policistů Policie ČR, písemné dokumentace z místa spáchání přestupku a eventuálního znaleckého posudku k provedenému měření silničním laserovým rychloměrem, jak namítal žalobce, navíc když požadavek na provedení dokazování nebyl žalobcem vznesen ve správním řízení. Žalobcovy námitky v tomto směru soud tudíž vyhodnotil jako zjevně nedůvodné a vznesené toliko ve snaze žalobce vyvinít z dotyčného přestupkového jednání. Již z oznámení přestupku ze dne 28. 9. 2012, č. j. KRPU-221133/PŘ-2012-040606, vyplývá, že vozidlo tov. zn. BMW, r. z. ISR 4446, bylo v souvislosti s překročením rychlosti v obci Račiněves na místě zastaveno hlídkou Policie ČR k vyřešení přestupku a jeho řidič - a tedy žalobce - byl policisty řádně ztotožněn, přičemž tehdy žalobce své provinění vůbec nepopíral. Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem ohledně zajištěných důkazních prostředků v listinné podobě zajištěných již Policií ČR soud

proto uzavírá, že prvostupňový orgán měl všechny potřebné podklady v souvislosti s předmětným žalobcovým přestupkem pro vydání rozhodnutí o přestupku, jež následně žalovaný zcela legitimně v rámci odvolacího řízení potvrdil. Z doloženého správního spisu jednoznačně vyplývá, že žalobce se dotyčného přestupku nepochybně dopustil, a proto nebyl důvod k uplatnění zásady *in dubio pro reo* ze strany správních orgánů obou stupňů. Soud neshledal, že by jednotlivé důkazní prostředky byly správními orgány obou stupňů jednostranně interpretovány v žalobcův neprospěch, jak namítal žalobce.

K žalobcem namítnému způsobu měření rychlosti radarem soud uvádí, že již žalovaný v písemném vyjádření k žalobě zcela trefně poznamenal, že pokud by se nepřípustně manipulovalo se zařízením na měření rychlosti nebo pokud by došlo k chybnému postupu při měření rychlosti, tak by to nemělo za následek nepřesný výsledek měření, jelikož by ke změření rychlosti vůbec nedošlo a na displeji by se objevila zpráva o chybě měření. Tato skutečnost v dané věci prokazatelně nenastala, a to s ohledem na již výše zmíněnou fotodokumentaci předmětného přestupku představující výstup z radaru s doprovodnou tabulkou o údajích z měření, která je založena ve správním spise, z níž je zřejmá správnost výsledku měření rychlosti vozidla tov. zn. BMW, r. z. „X“, řízeného žalobcem dne 28. 9. 2012 v obci Račíněves. Proto prvostupňový správní orgán nikterak nepochybil, pokud ve věci nepřizval znalce z příslušného oboru, aby potvrdil či vyvrátil přesnost měření, obzvláště když požadavek v tomto směru nebyl žalobcem vznesen ve správním řízení. Žalobce s ohledem na jím uplatněné námitky by měl vzít v potaz fakt, že pokud by byl předmětný silniční laserový rychloměr MicroDigiCam LTI postaven nebo nastaven jinak než popisuje výrobce, tak by sám hlásil poruchu a nemohl by zároveň provádět měření, takže by nemohlo dojít k zaznamenání jeho protiprávního jednání v silničním provozu. Vedle toho by měl žalobce vzít v potaz i to, že výrobce dotyčného laserového měřiče v propozicích k tomuto výrobku mj. uvádí, že doporučená vzdálenost měření je významná pouze ke kvalitě pořízeného snímku a nemá vliv na vlastní měření, jelikož laserový rychloměr je schopen měřit rychlosti vozidel na daleko větší vzdálenosti. Žalobcovy námitky v tomto směru proto soud s ohledem na právě uvedené skutečnosti vyhodnotil jako naprosto neopodstatněné.

Dále soud uvádí, že žalobce zcela bezdůvodně namítal, že správní orgán neprokázal zákonné užití předmětného silničního laserového rychloměru MicroDigiCam LTI. V daném případě totiž ze spisového materiálu prokazatelně vyšlo najevo, že již prvostupňový správní orgán provedl před vydáním rozhodnutí ve věci samé dokazování mj. fotodokumentací předmětného přestupku představující výstup z radaru s doprovodnou tabulkou o údajích z měření, dále osvědčením o základním školení operátora laserového měřicího zařízení MicroDigiCam LTI ze dne 7. 1. 2008, č. 025/08, které bylo vystaveno Z. F., příslušníku Policie ČR, jenž prováděl měření vozidel v obci Račíněves v době, kdy došlo ke spáchání předmětného přestupku, a také ověřovacím listem Českého metrologického institutu ze dne 20. 9. 2012, č.8012-OL-70205-12, s platností do 19. 9. 2013, a to ve vztahu k silničnímu laserovému rychloměru MicroDigiCam LTI výrobního čísla UX 018186, výrobní číslo kamery MV 000994 a výrobní číslo počítače MC 000977.

S ohledem na shora uvedené skutečnosti soud proto uzavírá, že předmětnou žalobu z hlediska uplatněných námitok ze strany žalobce vyhodnotil jako naprosto nedůvodnou, když napadené rozhodnutí včetně prvostupňového rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem včetně ust. § 3 správního řádu, ust. § 73 odst. 1, odst. 2, ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích. Na základě všech výše uvedených závěrů soud proto podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výroku rozsudku ad I. předmětnou žalobu zamítl. Žalobce by měl být srozuměn s tím, že s překročením nejvyšší dovolené rychlosti při řízení motorového vozidla je v zásadě spojen vznik odpovědnosti za toto jednání, za nějž je dotyčný řidič ze strany správních orgánů

sankcionován. Výše uvedené závěry soudu korespondují i judikatuře Nejvyššího správního soudu (k tomu srov. např. jeho rozsudek ze dne 20. 10. 2011, č. j. 2 As 121/2011 – 90, který je dostupný na www.nssoud.cz). Pro úplnost soud ještě dodává, že o případné moderaci trestu za dotyčný přestupek soud nerozhodoval, neboť moderace trestu dle ust. § 78 odst. 2 s. ř. s. připadá v úvahu výlučně za předpokladu, že žalobce o ni požádá soud ve správní žalobě. Žalobce však o upuštění od trestu v předmětné žalobě nepožádal.

Současně podle ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. soud ve výroku rozsudku ad II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému, který sice měl ve věci úspěch, žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 26. února 2014

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Markéta Kubová